

§§ 9—10, ændringsforslag nr. 8, § 11, således ændret, og § 12 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1955 til 31. marts 1956.

Forhandlingen genoptoges.

Kolbjørn: Efter den højtærede finansministers svartale i tingets møde den 7. ds. vil jeg samle, hvad jeg har at sige, om nogle enkelte punkter.

Jeg lyttede med interesse til den konservative ordfører, det ærede medlem hr. Thestrups indlæg i debatten og bemærkede mig, hvor stærkt han betonedede nødvendigheden af, at staten og de bevilgende myndigheder i den nuværende situation udviste sparsommelighed. Hertil kan det ærede medlem sikkert få almindelig tilslutning. Når det ærede medlem formulerer spareparolen i enkelte fyndord af forskellig alder og oprindelse, virker det ligefrem inciterende. Man ser for sig et sidste opbud fylkes om Frederik VI og det ærede medlem hr. Jensen-Broby. Vi vil også gerne være med i denne borgervæbning; vi kunne jo også tilføre den anerkendte forkæmpere for sund offentlig økonomi. Jeg tænker f. eks. på Jens Jensen, den første socialdemokrat i vort land, der fik ledelsen af og ansvaret for offentlige finanser over en længere årrække. Dengang kan jeg forstå der var tvivl om, hvorvidt en malersvend kunne magte en sådan opgave. Det er på baggrund af tidens forestillinger vel heller ikke mærkeligt, at mange stod forsigtigt afventende, for ikke at sige fulde af frygt overfor en socialdemokratisk finansledelse. Alle ved, hvorledes borgmester Jensen opnåede at samle ubegrænset tillid og blive symbolet på urokkelig soliditet. Jeg kunne også nævne Bramsnæs, den

første socialdemokratiske finansminister i vort land. Hans første gerning som minister var i et cirkulære at indskærpe — jeg udbeder mig tilladelse til et citat her og i det følgende —

„at grænserne for bevillinger ikke må overskrides,“
samt at

„mulige besparelser, der kan fremkomme enten ved prisfald eller ved, at foranstaltninger ikke behøver at udføres i det oprindelig påtænkte omfang eller indenfor den påtænkte tid, i videste omfang gennemføres og kommer statskassen tilgode“.

Hans næste var at forme finansloven efter forretningsmæssige, økonomisk holdbare synspunkter, at fremlægge en ærlig finanslov, som man sagde i 1924.

Jeg har tilladt mig at nævne dette for at understrege den vægt, mit parti altid har lagt på orden og fasthed i den offentlige økonomi. Jeg tror, at legenden om, at det konservative folkeparti og venstre er sparsommelige og ansvarsbevidste, medens socialdemokratiet er ødselt og letsindigt, kun fanger få, naive sjæle. Vi må, når vi vil holde os til realiteterne, spørge: Hvad vil de konservative og venstre spare; hvor meget mener de at kunne nedbringe hovedsummerne på budgettets udgiftsside?

I den henseende var det ærede medlem hr. Thestrups tale, når man fulgte dens enkeltheder, jo tydelig nok. Her lovedes ikke de vidtrækkende besparelser, man nogen steder anser for opnåelige, ikke de hundreder af millioner, som f. eks. „Jyllandsposten“ i den ledende artikel den 4. december erklærer der sagtens må kunne præsteres. Jeg må forstå det ærede medlem hr. Thestrup således, at han først og fremmest ønsker udvist den største agtpågivenhed overfor udgiftsførøgelser og nye opgavers optagelse. Det er et adskilligt mere nøgternt synspunkt, end man til tider møder i den politiske agitation.

Forholdet er ikke, som jeg ofte har set påstået, bl. a. i den nævnte artikel i „Jyllandsposten“, at regeringen øser penge ud med begge hænder. Statens finanser, forholdet mellem driftsindtægter og -udgifter, er og har i en årrække været i bedste orden. Ellers havde vel heller ikke samtlige det konservative folkepartis og venstres med-